

LBRIS

We know
books

LEILA SANDRA M.

I.R.En.

Editura Ink Story
Pucioasa, 2022

. MUNDI .

Promised Land

Mundi. Zona centrală. Orașul inimă unde tranzacțiile dintre comercianți erau în floare, unde traficul de tot felul de obiecte, arme, mâncare, substanțe, chiar și oameni, era la el acasă. Orașul tuturor posibilităților. *Promised Land*, cum l-ar numi unii care trăiesc cu impresia că odată ajunși acolo vor scăpa de sărăcie. Oameni simpli care trăiesc după cod. Trăiesc pentru cod. Codul a devenit noul lor Dumnezeu, iar Dumnezeu, doar o entitate uitată.

Există cinci coduri. Cod: Iris/, <Tel`hel>, =Mien, [Daikim] și //:Pastel.

Unul reprezintă începutul despre care ne era interzis să vorbim, iar altul sacrificarea unanimă. Mi-aș dori să le pot respecta. Mi-aș dori să le pot găsi un înțeles logic, dar pentru mine vor rămâne mereu doar niște simple denumiri și semne. A, da! Poate că doar cu unul dintre ele aș putea fi de acord, „=Mien”, dreptul de a-ți lega sufletul de o altă ființă. Cu toate că prea puțini au reușit să obțină acest lucru. Era tot o chestiune politică. Totul trecea prin mâinile celor Cinci Supremi care au „creat” întreg sistemul ăsta. Fiecare teritoriu. Fiecare părticică a lumii, codurile, totul!

Mundi. Locul de unde a pornit totul.

Pentru a intra în oraș, în sectoare, în clădiri sau pentru a le putea părăsi aveai nevoie de acces. Tot cei Cinci Supremi decideau cui i se acorda acest acces, astfel încât puteai rămâne blocat în același oraș pentru tot restul vieții. E un lucru înfiorător. Dacă încălcai vreun cod ți se limita accesul sau ți se lua definitiv. Dacă săvârșeai o crimă ți se lua accesul și erai închis pe viață. Cum ar fi să pleci dintr-un oraș în care ți-ai întemeiat o familie, să ajungi într-un altul și să faci ceva interzis care te putea bloca acolo pe

vecie? Inimaginabil.

Eu mă pot considera norocoasă. Acum câțiva ani am primit acces nelimitat. Nu spun că e definitiv. Oricând se poate schimba situația. Oricând cei Cinci Supremi mă pot tăia de pe listă. Dacă vă întrebați de ce am primit acest privilegiu sau cu ce sunt eu mai specială? Confirm că nu sunt. Poate că a fost vorba de noroc.

Pe când aveam paisprezece ani, locuiam cu părinții mei în Huei. Mergeam la școală și aveam prieteni. Un oraș simplu, cu o populație de 33.100 locuitori. Consider că pe vremea aceea eram un copil fericit, normal. Iubeam Hueiul, dar în curând lumea mea avea să se schimbe radical. Poate că am avut noroc să fiu mai inteligentă decât majoritatea colegilor mei, și asta nu pentru că o spun eu, ci pentru că așa arătau statisticile Mediatorilor. Mediatorii, un alt aspect al vieții mele cu care am fost obligată să trăiesc.

Așadar, pentru că ei au constatat că inteligența mea era mult peste cea a multor copii de vârsta mea, s-au decis să îmi contacteze familia.

În acea toamnă mi-am văzut părinții pentru ultima oară. În acea noapte am părăsit Hueiul și nu m-am mai întors niciodată. De ce nu m-am mai întors, dacă tot aveam accesul necesar? Motivul este unul destul de rațional. În momentul în care am părăsit acel oraș s-au făcut niște acorduri, s-au semnat câteva acte de confidențialitate și, din câte am aflat pe parcurs, părinții mei au primit o sumă destul de frumoasă pentru a „nu crea probleme”. Pe scurt, să se facă nevăzuți și să uite de existența mea.

Când m-au predat, m-am gândit că plec în excursie, într-un fel de tabără. Nu am realizat pe atunci ce se întâmpla de fapt. Am plecat fericită, fluturând mâna cu entuziasm, în timp ce părinții mei s-au întors cu spatele și au intrat în casă. Mă gândeam că deja le era prea dor de mine și nu suportau să mă vadă plecând. Cine știe?

Prima oprire, primul oraș străin, primul teritoriu în care am pătruns a fost LaiDakam. Complet diferit de orice am văzut până atunci. Un oraș nisipos, fără pic de verdeață și niciun fel de clădire sau casă. Nu înțelegeam ce căutam acolo. Am crezut că suntem doar în trecere. Nu eram. Era un fel de deșert vast cu dune, peste dune, peste dune - cât vedeai cu ochiul.

Mașina s-a oprit brusc în mijlocul neanțului. Unul dintre Mediatori mi-a făcut semn să cobor. Am rămas nemișcată preț de câteva clipe neînțelegând ce voia de la mine. Mediatorul care stătea lângă mine m-a împins afară din mașină, a închis ușa și a luat-o la goană.

Ce ar fi făcut altcineva în locul meu? Ar fi plâns? Ar fi urlat? Ar fi luat-o la fugă după mașină? Nu avea niciun rost. Știam și eu asta chiar dacă eram un copil de doar paisprezece ani.

Am rămas neclintită în locul în care am căzut și am așteptat. Priveam dunele care păreau să se miște, dar știam că e doar o iluzie creată de căldura soarelui puternic. La un moment dat am auzit un sunet ciudat, ca un fel de mecanism sub presiune. M-am ridicat și m-am holbat mută cum în fața mea se ridica măreață o clădire sticloasă.

Nu am făcut niciun pas, nu am schițat nimic. Din spatele unei uși, care s-a deschis automat precum a unei nave extraterestre, a apărut o femeie. Înaltă, brunetă, părul prins în coadă, ochelari, halat impecabil alb. Am presupus că e medic. Intuiția nu m-a înșelat, însă aveam să aflu mai târziu că era un Healer. Healer... cum aș putea explica mai precis acest termen? Healerul era un savant cu un IQ inuman de mare, care era instruit în investigarea manifestărilor fiziologice și intelectuale ale unei ființe umane.

Femeia a continuat să pășească spre mine până când a ajuns în fața mea. Chiar era înaltă! M-a impresionat statura ei, ceea ce era și normal, eram doar un copil. Mi-a zâmbit

și mi-a întins mâna. Am urmat-o fără să ezit nici măcar o clipă, fără să simt vreun fel de teamă sau îndoială.

Aerul rece care mi-a străpuns trupul odată cu intrarea în clădirea sticloasă m-a făcut să-mi retrag mâna. Femeia mi-a zâmbit din nou și m-a tras după ea. N-aș putea descrie prea bine locul în care tocmai ajunseseam. Nu prea aș avea ce descrie pentru că erau doar niște pereți albi, un fel de tunel luminat de neoaie imense. Tocurile femeii răsunau cu ecou pe podeaua metalică. Purta pantofi roșii, cu toc foarte înalt. Cred că așa se explica și înălțimea ei.

Ne-am oprit brusc. Am scos capul de după ea și am observat că ne aflam în fața unui panou pe care apăsa haotic cu degetul arătător. S-a deschis o altă ușă și am pășit în încăperea. Acolo, o altă femeie și-a ridicat privirea spre noi de îndată ce am intrat și a spus:

— Mulțumesc, Rais.

— Nu aveți pentru ce, doamnă Comandant!

Doamnă Comandant, am repetat în gând în timp ce femeia pe nume Rais a părăsit încăperea, lăsându-ne singure. A schițat și aceasta un zâmbet și mi-a făcut semn să mă așez. Am executat, așezându-mă pe scaunul din fața ei, ca mai apoi să o aud vorbind din nou.

— Știi unde te afli?

— Aăă, da... în LaiDakam, am răspuns intimidată.

— Da, ai dreptate, suntem în LaiDakam, dar mă refer la locul acesta. Știi unde suntem?

— Nu, îmi pare rău. Cuvintele au ieșit aproape șoptite. Nu îmi plăcea când nu știam să răspund la o întrebare, mă irita.

— Adevărul este că nici nu ai avea cum să știi. Vezi tu, Cehel, noi suntem o organizație foarte precaută, astfel încât nu mulți știu de existența noastră. Poate că e și mai bine așa. Mai bine pentru oameni, înțelegi tu?

— Înțeleg.

Adevărul e că nu înțelegeam nimic din ceea ce îmi spunea.

— Știi de ce te afli aici? doamna Comandant și-a împreunat mâinile și a zâmbit și mai larg.

— Am... am fost trimisă într-o tabără specială? eram atât de nesigură de răspunsurile pe care le dădeam încât îmi venea să intru în pământ.

— Tabără... specială, mhm, a repetat după mine părând că răspunsul meu o amuză. Cehel, ești atât de norocoasă că ești aici. De fapt, suntem atât de norocoși să te avem. Ești specială, dar îți vei da seama și tu în curând.

Cam de acolo a pornit totul. Mai repede decât mi-am putut da seama, am devenit o piesă importantă în planul doamnei Comandant Helen și a sistemului. Am intrat în programul de instruire și informare susținut și supravegheat de Healerul Rais.

Acolo am învățat despre absolut tot. Despre câte sunt ascunse de oameni și cât de mult sunt ținute în umbră. Am învățat despre cele cinci Coduri și despre existența celor Cinci Supremi. Despre accese sau mai bine spus lipsa lor. Despre orașele puternice și importante, despre cele mai puțin importante, despre exilați, despre reproducerea controlată, despre legi, despre interdicții, responsabilități și atribuții.

Despre fragilitatea poziției noastre în sistem și despre al cincilea cod „//:Pastel”, de care mi se reamintea ori de câte ori se vorbea despre încălcarea vreunui cod, a scurgerilor de informații sau a vreunei catastrofe.

Am învățat despre cum funcționează lumea în care trăim și în ce fel de iluzie trăiesc oamenii. Mi s-a spus despre I.R.En., dar nu și ce însemna. Din câte am înțeles pe atunci și din câte pot deduce acum, e un fel de sistem. Nu știu ce face. Nu știu care îi este scopul conceperii și nici nu era prima oară când auzeam de el.

Asta nu înseamnă că am învățat totul atunci, în ziua în care am ajuns în LaiDakam. Nu, asta s-a întâmplat în decursul a câtorva ani buni. Da, aproape toată adolescența am trăit-o acolo, în clădirea de sticlă, cum îmi plăcea mie să îi spun.

Când am împlinit optsprezece ani, am dat examenul de devotament și loialitate. Sună ciudat. De fapt, prioritățile mi-au fost reprogramate. Sunt tot eu, toate amintirile mele sunt intacte, dar odată cu trecerea examenului, prioritatea mea numărul unu a devenit îndeplinirea misiunilor și a scopurilor sistemului, indirect cele ale celor Cinci Supremi. Am fost transformată într-o unealtă.

La douăzeci de ani am primit prima misiune oficială. Doamna Comandant Helen a considerat că sunt pregătită să ies pe teren. Atunci mi-am întâlnit Mediatorul personal. Jason. Nu există pe lumea asta Healeri fără Mediatori. Ei sunt ca un fel de extensie a ființei tale. La început, când mi-a spus Comandant Helen că urma să fiu însoțită, am strâmbat din nas. Ba chiar am protestat.

Îmi aduc aminte că am ridicat pentru prima și ultima oară tonul la ea.

— NU AM NEVOIE DE O MUMIE AMBULANTĂ! Ce? Nu sunt destul de competentă? Credeți că nu mă voi descurca singură?

— Domnișoară Cehel! Trebuie să-ți reamintesc cu cine vorbești? m-a întrebat femeia pe un ton apăsător.

— Îmi cer scuze, doar că... n-am apucat să termin.

— Nu vreau să mai aud niciun fel de cuvânt în legătură cu acest subiect! Jason te va însoți pretutindeni, fie că îți convine, fie că nu. Astea sunt regulile, ai face bine să te adaptezi! În cazul în care nu o vei face, cred că voi fi nevoită să te reevaluez. S-ar putea să fii considerată nepregătită pentru misiunile de pe teren. Nu cred că îți dorești asta.

Discuția inconfortabilă s-a încheiat, iar eu am plecat

din LaiDakam, însoțită de Jason, spre a-mi îndeplini prima misiune. Destinația noastră era Mundi. Orașul de unde a început totul. Viața mea. Orașul în care am revenit acum, după opt ani.

**Misiune 1: Strângerea informațiilor necesare.
Identificarea subiectului în cauză. Extragerea
subiectului din orașul Mundi.**

Am ajuns pe la miezul nopții în inima orașului Mundi. Mi s-a părut extraordinar pe atunci. Liniștit la bariere, plin de forfotă în interior. Aș fi preferat să putem sta undeva la margine. Eram obișnuită cu liniștea din LaiDakam. Mundi, în schimb, mi se părea prea plin de... viață. Nu s-a putut.

Am primit instrucțiuni clare, stricte, cu locul unde trebuia să ne cazăm, cât aveam să stăm acolo și care erau următorii pași. Jason avea să împartă camera cu mine. Asta mă scotea din minți. Nu știu cum aș putea să-l descriu. Jumătate om, jumătate mașinărie sau ceva în direcția aceasta. Era oricum „programat”, la fel ca toți ceilalți Mediatori, să fie lipsit de „sentimente”. Mediatorul avea un singur scop: Să recruteze, iar în momentul în care aveau să fie avansați, deveneau însoțitori sau protectori.

În prima noapte petrecută în Mundi nu am avut somn. Presupun că entuziasmul primei misiuni, emoțiile și gândurile care m-au acaparat erau vinovate pentru starea mea. Am decis să mă ridic din pat și să mă mai uit peste date, peste profilul subiectului pe care trebuia să îl găsesc. Date peste date, nimic specific. Era ca și cum aș fi pornit în căutarea unui ac în carul cu fân. Nu știam de ce trebuia să îl găsesc pe acest om, nu știam ce va urma după ce aveam să-l găsesc. Trebuia doar să dau de el și să-l aduc înapoi în LaiDakam.

Eram atât de obosită încât mi se închideau ochii, dar nu aveam timp sau starea necesară să dorm. Am mai aruncat o privire peste caracteristicile subiectului. Bărbat, 1,80 m înălțime, brunet, vârstă - în jur de patruzeci de ani, cicatrice pe gât sub lobul urechii. Nicio poză, niciun fel de

indiciu în legătură cu locația aproximativă a subiectului, nimic. Am azvârlit dosarul, simțind cum încetul cu încetul începe să mă ia durerea de cap.

Am tresărit, ducându-mi instinctiv mâna spre pistolul de pe masă. Era Jason. Și-a așezat mâna pe umărul meu fără a spune nimic, în cealaltă mână ținea o ceașcă de porțelan. Nu i-am înțeles gestul. Nu am înțeles ce căuta treaz la ora aceea. Din câte știam eu, sau cel puțin din câte am studiat despre Mediatori, el era programat să funcționeze doar la anumite ore.

L-am privit preț de câteva clipe și, deși mă irita prezența lui, în cele din urmă m-am relaxat.

— Ce vrei? Nu ar trebui să dormi? Ce faci, îți încalci programul?

— Bea, m-a îndemnat, Jason, sec.

A fost pentru prima dată când i-am auzit vocea. Până atunci nu eram sigură dacă puteau vorbi sau nu. Avea un ton plăcut, dar era rece ca piatra. Costumul pe care trebuia să îl poarte în mod constant îl făcea să arate și mai inuman. Era din fibră de sticlă sau carbon, nu pot spune exact, de un alb impecabil, strălucitor, ce îi acoperea până și chipul, precum o cască de motociclist, dar mai mică, mulată.

Două linii luminoase îi marcau ochii, în rest nimic nu lăsa să transpară. Niciun fel de expresie, nicio trăsătură. Nimic. Câteodată îmi era greu să cred că exista țesut uman sub acel costum. Am strâmbat din nas și am împins ceașca.

— Nu, mulțumesc!

— Te rog, bea, Cehel.

— Pf, am pufnit pe nări, dar îți place să fii insistent! Nici măcar nu înțeleg care e treaba ta. Ești o mașinărie inutilă de metal. N-am nevoie de ajutorul tău și, dacă doamna Comandant Helen ar fi avut puțin mai multă încredere în mine, ar fi știut că nu am nevoie de tine.

M-am uitat cu atenție la el, sperând că îl voi enerva și

îl voi determina să mă lase în pace.

— Cehel, bea, Te rog! Semnalele tale vitale îmi arată că ești extenuată. Mai ai exact 11.5% energie până când sistemul tău va ceda. Dacă dorești să îți continui cercetarea în această seară trebuie să bei asta, a întins din nou ceașca spre mine.

— Acum ce faci, mă analizezi? Ia mai lasă-mă dracului în pace! m-am ridicat nervoasă și am tras direct în ceașca plină cu ceai care s-a împrăștiat în mii de cioburi.

Jason nu a schițat nimic. Nu a urlat, nu m-a amenințat, nu m-a reportat, nu a venit după mine. M-am întors în camera mea și am adormit instantaneu. A fost prima noastră discuție. Nu știam că vor mai urma multe altele. Mă gândeam că odată întorși în LaiDakam voi scăpa definitiv de el. Dacă aș fi știut ce avea să urmeze...